

Χ. Τρικούπης
(Μονοσυνδυαία Θ. Αννινού)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

'Ανέκδοτα από τη μαθητική ζωή του μεγάλου πολιτικού. 'Ο Τρικούπης μαθητής του Γυμνασίου 'Αθηνών. Τό επεισόδιό του με τόν παλληκάρη Βλάχο. 'Ο Χαρίλαος φοιτητής. 'Ενα επεισόδιό του από Πανεπιστήμιο. Τρικούπης και Ραγκαβής. Τό πρώτο του άρθρο. 'Ο Τρικούπης στην Αίγινα κλπ.

'Η παιδική ζωή του Χαριλάου Τρικούπης, του κατόπιν μεγάλου πολιτικού, έχει διάφορα περίεργα ανέκδοτα, από τα όποια θα διηγηθούμε τα χαρακτηριστικότερα :

'Όταν ο Χαρίλαος έγινε τεσσάρων ετών, ή μητέρα του ανέλαβε να τόν διδάξη τά πρώτα γράμματα. Αύτη τόν έμαθε ανάγνωσι και γραφή, κ' έπειτα τόν παρέλαβε ο πατέρας του, ο σοφός Σπυριδών Τρικούπης, γιά να τόν συνεχίση τίς γνώσεις. Από τόν πατέρα του λοιπόν έπηρες ο Χ. Τρικούπης τίς πρώτες ύγιεις αρχές, πού τόν διέκριναν από μέλλον από τούς συνομηλίκους του. Δέν ελχε όμως ακόμη επιδοθή στίς μελέτες του, όταν οι γονείς του τόν έστειλαν στό Γυμνάσιο 'Αθηνών (ένα μόνον ύπρχε τήν εποχή εκείνη στή μικρή πρωτεύουσα), τό όποιο διηθύνε ο 'Διδάκαλος του Γένους» ο πολύς Γεννάδιος.

Στό Γυμνάσιο 'Αθηνών και οι καθηγηταί του Χαριλάου Τρικούπης και ο ιδιαίτερος προγυμναστής του Γρηγόριος Παπαδόπουλος, έσάστειαν γιά τήν πρόοδον ανάπτυξιν του μικρού Μεσολογγίτη, και πρό πάντων γιά τή μεγάλη του κρίση, πού τήν ανέπτυξε σέ βαθμό εκπληκτικό, πρό πάντων όταν έβωσε απολυτηρίους εξετάσεις γιά να καταταχθή στό Πανεπιστήμιο. Τότε, σέ μία γραπτή εξέταση, με θέμα τίς περιφημες δημογορίες του Θουκυδίδου, έκανε ο Τρικούπης μία μικρή αλλά πολύ σπουδαία μελέτη γιά τό σύστημα τής πολιτείας κατά τόν αρχαίον συγγραφέα, πού κατέπληξε τούς καθηγητάς του.

'Εκείνο όμως πρό πάντων πού άρεσε πολύ στό Χαρίλαο, ήσαν τά Μαθηματικά. 'Η βαρεία και δυσκολονόητες μέθοδοι τής εποχής εκείνης, τόν εύρισκαν πάντοτε βαθύτατο μελετητή. Στήν 'Αλγεβρα μάλιστα ήταν άκαταγνώστως λύτης τών εξισώσεων.

'Όταν ο Χαρίλαος ήταν μαθητής του Γυμνασίου, συνέβη τό ακόλουθο επεισόδιό πού φανερώνει πόση αντίληψη του καθήκοντος ελχε από τή νεαρή του ακόμη ηλικία :

Τήν εποχή εκείνη, πού ο Χαρίλαος ήταν μαθητής τής Δ' τάξεως, γίνονταν βουλευτικές εκλογές, με πολύ πείσμα. 'Ο Γυμνασιάρχης Γεννάδιος έτοιχοκόλλησε ειδοποίησι ότι «*θ' άποβληθή άμετακλήτως του Γυμνασίου ο μαθητής όστις θα έφορώτο λαμβάνον μέρος εις εκλογικήν διαδήλωσιν*».

'Υστερ' από λίγες μέρες, τά κόμματα συνεκρότησαν θορυβώδεις διαδηλώσεις στους δρόμους τών 'Αθηνών, και σέ μία άπ' αυτές έτεάθη ένας μαθητής του Γυμνασίου, ο όποιος ζήτησκραυάζε κ' έφώναζε μαζί με διάφορους μακράτους του Ψυρρή. 'Ο μαθητής αυτός άνομάζετο Βλάχος, ήταν γυός κομματάρχη, έκανε διαρκώς τόν παλληκάρη και τόν έστρεμαν όλοι οι συμπαιθηταί του. 'Ηταν άλλωστε και ο μεγαλύτερος άπ' όλους. Τέλος ήταν αστός μελάς του σχολείου.

'Ο Γεννάδιος έμαθε τό πράγμα, δέν ήξερε όμως ποιάς ήταν ο μαθητής και άρχισε άνακρίσεις γιά να μάθη τ' όνομά του. Κανείς όμως από τούς μαθητάς δέν ήθελε να φανερώση τόν επικίνδυνον Βλάχο, γιατί φοβόταν τήν εκδίκησιν του.

'Όταν ήθελε ή σειρά του Τρικούπη, ο Γυμνασιάρχης έκαμε εκκλησίαν στή φιλοτιμία και καλή διαγωγή του, και ο Τρικούπης με θάρρος έδωσε τ' όνομα τού παραβάτου τής γυμνασιαρχικής διαταγής. Συγχρόνος όμως υπέβαλε στό Γυμνασιάρχη άναφορά ύπογεγοισμένη άπ' όλους τούς μαθητάς τής τάξεως, με τήν όποιαν ζητούσαν να συγχωρηθή ο Βλάχος και να μήν ύποστή τήν ποινή τής άποβολής.

'Ο Γεννάδιος δέχτηκε τήν άναφορά κ' έδωσε τήν συγγνώμη. Λυστυχώς όμως αυτή δέν ώφέλησε τό Βλάχο, γιατί μετά ένα χρόνο ο έσπότης νέος έκοτώθηκε σέ μία συμπλοκή κουσσαβάκηδων με τήν 'Αστυνομία...

'Ός τόσο, τά μαθήματα του Γυμνασίου έτελείωσαν και ο Χαρίλαος Τρικούπης ένεγράφη όχι στό Μαθηματικά, όπως έπερίμεναν όλοι, αλλά στή Νομική Σχολή. Και εκεί ο βίος του Τρικούπης ήλθε υπόδειγμα φοιτητού άφοσιωμένου στή μελέτη και στό καθήκον του. Οι συμφορηταί του τόν έλάτρευαν. Και εινε βέβαιον ότι τρεις άπό αυτούς έσπούδασαν με τά βιβλία πού τούς άγόραζε με τίς οικονομίες του ο Χαρίλαος χωρίς ποτέ ούτε ή οικογένειά του, ούτε κανείς άλλος να μαθαίνη τίποτε. 'Ο ένας από τούς τρεις αυτούς φτωχούς φοιτητάς, πού

ώφειλαν στήν ευγένεια τής ψυχής του Τρικούπη τήν εκπαίδευσίν τους, ήταν και ο έπειτα διακριθείς νομομαθής 'Επαμεινώνδας Σαματάκης.

'Ο Χαρίλαος Τρικούπης έφοίτησε τρία έτη στό Πανεπιστήμιον 'Αθηνών. Στό τέταρτο έτος, σέ ηλικία 17 ετών, οι γονείς του τόν έστειλαν στό Παρίσι, γιά να συμπληρώση εκεί τάς νομικάς του σπουδάς.

Πολλά ανέκδοτα θα μπορούσε κανείς ν' αναφέρει σχετικά με τήν Πανεπιστημιακή ζωή του Τρικούπη. Χαρακτηριστικότερα εινε τ' ακόλουθα δύο :

Τήν εποχή εκείνη ή Κυβέρνησις του 'Οθωνος κατηγορείτο γιά τίς άστοχες ενέργειές τής σ' ένα αφέλιον στρατιωτικό ζήτημα. Οι άντιπολιτευόμενοι, στάς 'Αθήνας, ήταν έτοιμοι να ύποκινήσουν ταραχάς γιά ν' άποδείξουν στήν Κυβέρνησιν «*τήν άγανάκτησιν του 'Ελληνικού λαού*». Οι ύποκινήται, μεταξύ τών πρώτων, άπέβλεπαν και προς τήν ζοφή Πανεπιστημιακή νεολαία. 'Ενας έξημένος νέος, ο 'Απόστολος Θεοδοπίδης, ανέλαβε να μιλήσει στίους φοιτητάς και να τούς παραστή με τό μέρος τής έξεγέρσεως.

'Ο νεαρός ρήτορ έβαλε σ' έναρξιν τά μεγάλα πατριωτικά λόγια και ή φοιτητική νεολαία, ήλεκτρισθείσα, ήταν έτοιμη να προβή σέ πανηγυρική διαδήλωσι, όταν τή στιγμή εκείνη πετάχεται στή μέση ο Τρικούπης, άναβαίνει στί πρόχειρον βήμα, μιλεί με τή βροντώδη φωνή του, συναρπάζει με τήν έπιβλητικότητα του και παριστάει στίους συναδέλφους του πόσο άτοπο εινε να συμμετέχουν οι φοιτηταί στί στρατιωτικοπολιτικά κινήματα. Και ο βιογράφος του Χαριλάου Τρικούπη διηγείται τή συνέχεια του επεισοδίου :

'Α! όλίγαι εκείναι λέξεις αυστηραί και κατά τό πνεύμα πρώην φροάδ άκούσμεναι εις τό Πανεπιστήμιον, ήτηξαν κίνδους ψυχρού ύδατος εις τόν αεθρήντα ένθουσιασμόν και ή διαδήλωσις δέν έγινε. 'Επιστολή όμως του πατρός έπέκρινε τήν διαγωγήν του υιού και ο Χαρίλαος δέν έλαβε άλλοτε μέρος εις τά διαβήματα του Πανεπιστημίου.

Κάποτε γινότανε στάς 'Αθήνας σέβης να καταρισθή 'Ελληνικό θέατρο και οι θεατρόφιλοι έκαναν γι' αυτό ζωηρές ενέργειες. 'Υποκινητής και διαλαλητής τής ιδέας ήταν ο 'Αλεξανδρος Ραγκαβής. 'Η επιχείρησις όμως εύρισκε σπουδαία εμπόδια : θέατρο δέν ύπρχε, τά 'Ελληνικά δράματα ήσαν άτετα κατασκευάσματα, και σέ μία και τά κορίττα δέν άπεφάνονταν να γίνον ηθοποιοί. Πρό πάντων γυναικα ήταν άδύνατο να βρεθή.

'Ο Ραγκαβής έρωξε τά δίχτυα του και στό Πανεπιστήμιο, δυστυχώς όμως ή ενέργειά του κ' έδώ έμειναν άκαρπες. Τότε του σύστησαν και τόν Τρικούπη. 'Ο Χαρίλαος ένθουσιασθηκε με τήν ιδέα και ανέλαβε να προπαγανδίση ύπερ τής ίδρύσεως 'Ελληνικού θεάτρου μεταξύ τών συμφορητών του.

'Ετσι σιγά - σιγά ο Τρικούπης ίδρυσε τόν πρώτον σύλλογο, με πρόεδρον τόν 'Αλέξανδρον Ραγκαβή, ο όποιος άρχισε τίς ενέργειές του γιά τό θέατρο.

Στό Παρίσι ο Χαρίλαος Τρικούπης κατοήθησε να τραβήξη τήν προσοχή τών Γάλλων καθηγητών τής Νομικής Σχολής, οι όποιοι τόν άνόμαζαν «*νεαρόν νομομαθή*». Οι 'Ελληνες συμφορηταί του — μεταξύ τών όποιων ο 'Ηρακλής Βασιλάδης ο Σιαματιόλης κλπ. — τόν έθεαρούσαν άρχηγό τής 'Ελληνικής φοιτητικής ομάδος τών Παρισίων και γιά τήν εύνοια τών καθηγητών και γιά τίς κοινωνικές του σχέσεις. 'Ο σοβαρός φοιτητής του Πανεπιστημίου, μίς έμψυκε στήν αίθουσα τής 'Ελληνικής Προξενίας άμέσως μετεμορφόντο σέ κοινωνικώτατα νέο, και με τήν εσοτροφία του πνευματίου του και τήν ευγένεια τών τρόπων του κατακότους τούς πάντας. Και όπως

μάς πληροφορεί ο βιογράφος του :

«...Και πρὸς άνωτάτης περιοχής Γαλλικάς οικογενείας έγνωρίσθη και έννορις άντίκται τήν εύνοϊαν άνδρών διακριθέντων έπειτα έν τή Γαλλική πολιτεία. 'Ο πολὺς ύπονεργός Μπλαζις έν τή επιστολή του πρὸς τόν στρατηγόν Καλλέγγιν, τόν έβεβαίωσε ότι ο νεαρός Τρικούπης προσώρεται να διαδραματίση σπουδαίον πρόσωπον έν τή πατρίδι του, άν έξηκολούθει να μορφώνεται και να καλλιεργή τήν έμφυτον εύφυϊαν του,

Σπ. Τρικούπης (ο πατήρ του Χαριλ. Τρικούπη)

ός έπραττε μέχρι τούδε».

“Αμα έπηρε το δίπλωμά του, ο Χαρίλαος Τρικούπης μαζί με τις άλλες μελέτες του κατέγινε και στη φιλοσοφία. Το σύστημα του Σπένσερ τον ενέπνευσε περισσότερο. “Ο μέγας αυτός φιλόσοφος και κοινωνιολόγος επέδρασε πολύ στις ιδέες και τις σκέψεις του νεαρού “Ελληνος σπουδαστού, όπως εφάνη από την κατοπινή ζωή του. “Έπειτα ο Χαρίλαος Τρικούπης ξαναγύρισε στο Παρίσι. Τότε του συνέβη το ακόλουθο δυσάρεστο έπεισόδιο, που μάς δείχνει το έμφυτο θάρρος και την υπερηφάνεια του μεγάλου Μεσολογγίτη :

“Ένας Γάλλος περιηγητής, ο Τουέν, αφού περιηγήθηκε την εποχή εκείνη την Ελλάδα, έφτασε στο Παρίσι και προσπάθησε να ζωγραφίσει με τα μελανώδη χρώματα την κατάσταση της χώρας μας. Το βιβλίο του Τουέν έκανε πολλή αίσθηση, και εις βάρος της “Ελλάδος ελέγχθησαν και έγγραψαν πάλι από το κοινό και τον Εθνοπαϊκό τύπο όσα και στον καιρό του “Αμπεύ. “Υστερα όμως από λίγες μέρες, σε μιιά Παρισινή εφημερίδα, εδημοσιεύθη, με κεραυνόβολο ασυτηρότητα, μιιά απάντηση στο βιβλίο του Γάλλου περιηγητού. Στο άρθρο αυτό, όχι μόνον η “Ελλάς υποστηρίχθη από μόνον ένθουσιοδότερο τρόπο, αλλά και μερικιά αίσχη Εθνοπαϊκά, χειρότερα από τα κατηγορούμενα “Ελληνικά, έβγαναν στη δημοσιότητα.

Το άρθρο αυτό έκανε μεγάλη έντύπωσι. “Η Γαλλική Κυβέρνησις διεβίβασε ασυτηρότατο έγγραφο στην “Ελληνική Πρεσβεία. Συνάμα ζήτησε από τη διεύθυνση της εφημερίδος να μάρτη το όνομα του άρθρογράφου. “Από τη διπλή αυτή ένέργεια έγινε γνωστόν ότι εκείνος που έδωσε το άρθρο στην εφημερίδα ήταν ο συμφοιτητής του Τρικούπη και στενός φίλος του Σταματέλλου, ο φταχός νέος που τόν επροστάτευε ο Τρικούπης. “Ο Σταματέλλος προσεκήλιθη στην Πρεσβεία, ειπεν ότι αυτός ήταν ο ύπεσθνος γιά το φιλογερό εκείνο άρθρο, και τότε ο Πρέσβυς μας τόν διέταξε να φύγη έντός ώρισμένης προθεσμίας από το Γαλλικό έδαφος. Στο μεταξύ όμως ο Τρικούπης έμαθε το πράγμα και άνησχυσε γιά την τύχη του φίλου του, έπηρε στην Πρεσβεία και με αναμνησθήριτες αποδείξεις απέδειξε ότι αυτός, κι όχι ο Σταματέλλος, ήταν ο συγγραφέας του άρθρου. “Ένωσεται όμως ότι ο γυιός του Σπυριδώνος Τρικούπη δεν ήταν δυνατόν ν’ άπελαθή εύκολα από τη Γαλλία, κι έτσι ο Χαρίλαος όχι μόνο δεν μετακινήθηκε από το Παρίσι, αλλά και τόν έδικαιώσαν γιά την ασυτηρή του απάντηση, που ήταν τόσο δίκαιη.

Σέ λίγον καιρό ο Χαρίλαος έδωσε τις έετασεις του, στις όποιες κατέληξε τους Γάλλους καθηγητάς, έπηρε το δίπλωμά του κ’ έγύρισε στην “Ελλάδα. Βρισκότανε στην άκμή της νεανικής του ηλικίας, ήταν γεμάτος ζωή, κ’ έκεινο το χαλοκαίρι το πέραςε στην Αίγινα. Ζούσε ευτυχισμένος, κουβεντιάζοντας με τους άνθρωπους του λαού, ψαρεύοντας και κολυμπώντας. Οι Αιγινίτες τον εθαύμαζαν γιά την κολυμβητική του δεινότητα. Κάποτε μάλιστα ο άθλητικός Χαρίλαος έκολληθήσε από την Αίγινα στο άπέναντι νησί “Άγκιστρι, αναπαύθηκε λίγο στην άμμοκιά και ξαναγύρισε κολυμπώντας στην Αίγινα !..

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΟΙΚΙΟΣΤΑΣΙΟ

Τόν τελευταίο καιρό, την περιέγεμα ώρισμένον Παρισινό κώλον είχε προσελκύση το γεγονός ότι ο γνωστότατος μυθιστοριογράφος Πώλ Μπουρζέ ενδιαφερόταν εξαιρετικά γιά το... ένοικιοστάσιο. “Έπεσκέπτετο τακτικώτατα τά γνωστά του γραφεία τών εφημερίδων και φατούσε άν υπήρχε καμμιά νεωτέρα πληροφορία σχετικώς μ’ αυτό, διάβαζε με άπληστία τά φύλλα όσάκις άνέγραφαν κάτι σχετικό και έσπευδε να προμηθευθή μιιά είσοδο γιά τη Βουλή όσάκις επρόκειτο να συζητηθή ο νόμος του ένοικιοστασίου.

“Οι αυτά έκαναν τους Παρισινούς νά φανταζώνται ότι ο εκλεκτός συγγραφέας επρόκειτο να γράψη κανένα νέο μυθιστόρημα με θέμα το... ένοικιοστάσιο και πολλοί μάλιστα συζητούσαν άν θα ήταν δυνατόν νά γραφή ένα τέτοιο έργο.

Ετύχως όμως, χάρις στην άδικαιωσία ενός δικαστικού ύπαλλήλου, το μυθίριο διεφασίθη. “Απόλυτάτα, ο Πώλ Μπουρζέ εινε ιδιοκτήτης και βρισκοται σε συνεχείς δικαστικές διενέξεις και διαφορές με τους ένοικιαστάς του.

Αυτό άποδεικνύει ότι, στην έποχή μας, οι μεγάλοι συγγραφείς δεν βρισκοται πενά τά σύνερα, ύπεράνω του κόσμου τούτου... “Έγιναν πεζοί, πεζότατοι μάλιστα, αφού ένδιφερόνται και γιά το ένοικιοστάσιο !..

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

“Όλη η κρίσις και η λογική τών άνθρών δεν άξίζουν όσο το αίσθημα μιιάς γυναίκας.

Πολλές φορές νομίζει κανείς ότι δεν χωσταίει τίποτε σε μιιά γυναίκα, στην όποιαν, έν τούτοις, είχε ύποσχεθή κάποτε το πάν...

Καθένας στη γή—βασιλείς, βροσκοί, σουλλιά, άρνάκια—έχει τόν πόνο του.

ΑΠΟ ΤΟ ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

ΤΟ ΛΕΡΩΜΕΝΟ ΝΕΡΟ

Κάποια παρθένα έφέρανε σε κάποιο βασιληά· Κ’ έκείνος τη λαχτάρισε με ξαρνικιάν άγάπη. Κ’ αυτή σκληρά του άπέτοξε τά χάρια και φιλιιά, Κι’ άπονα αυτός την έδωκε σ’ έν’ άσχημον άράτη.

Τό ένα του χελί άπόνοιονταν επάνω άπ’ το ρουθούνι Και τ’ άλλο χελί άνοιονταν νά κρύψη το πηγούνι. “Απ’ τις μασάλες του έβγαινε μιιά σχαμμένη βρόμα. Κ’ εμπρός του ήταν άγγελος κι’ ο Βεελζεβούλ άκόμα. “Η όμορφιά τών “Ιωσήφ εγέννησε κ’ η άσχημία τέτοιον άράτη εγέννησε· φοβέρα γιά τ’ άργίμα !..

Μά μπρός στην άσπιλη όμορφιά, η άράτικη λαχτάρα έθόγγυσε κ’ έπύργωσε, στην παρθενιά τρομάρα ! Κ’ η κόρη ξάφνον έγίνηκε γυναικα .. Και την άλλη τη μέρα, που την γύρισε που βασιληά η άγκλη, χαμνή η κόρη βρόθησε κ’ η παρθενιά χαμνή.

Κι’ ο βασιληάς· άλλόφρονος και διψασμένος σ’αγια χάρια και πόδια επρόστατε γερά σαχνοδεύειν από το κάστρο να ριχτούν στού λαγονιού τ’ άεία. Μά ένας βεζίρης· άκακος γονάτισε μπροστά του κ’ έτσι του κραινεί.—“Η προσηταγή βρισκεί ενε· το ή ανάτου!.. Κ’ ούτε ο άράτης έφταίσε σ’ αυτή τήν άδικην άδρα, γιατί όλοι συνήθισαν τά πλοσίονα σ’ τά κήρα Κ’ ούτε μπορούν νά σ’ άρηθηθούν οι πλάβιοι..

—Κι’ έν μονάχα

- μιιά νύχτα άργοποθίμενα σ’ αυτός ο μαθρος τάχα —τά άθγανε ;
- “Μά βασιληά μου, όποιος πολύ δινάει και βοή νερό, ούτε έλέφαντα λογμάζει έν εινε [πλάι.]
- Κι’ ο πεινασμένος άν βροθή μπρός σ’ φαγι, [του πίνει,
- δέν λογαριάζει την νεροπή πός εινε ομα- [ζάν.]

“Ο βασιληάς ένέλασε και κραινεί το ή βεζύρη : —“Πάγ’ τόν άράτη σου· άπ’ έδώ κι’ από μπρο- [στά μου άς σούε..] —“Κι’ η κόρη τι ν’ άπογενη ; —“Μά δός την [του άράτη] • άφου κ’ οι δυό ταίσθησαν βοτανί άπ’ την άγάπη •

Ποτέ μην έχεις φίλο σου έκεινον που κραινεί σε χαμηλάς κακοποιούς. “Άς τόν έκει νά μνήη και δέν θα πεί με εθηνικιά κιοχιά ποτέ από βρούση πώχει στού τμήμα της λερό σταμνί άλλουτού κολλήσει.

Τό πορτοκάλι ποίπεσε από το κρεμαστάρι, τό χέρι το βασιλ·κό ποτέ δέν θα τό πάρη. Και τό νερό το διάφανο σε κρύσταλλο λαγιν· σάν τώχει άγγίσει ο άρρωστος, ό γνωστικός δέν πίνει.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Είπαν σ’ ένα διαβασμένο : —“Τού Σουλτάνου το χαρέμι κρυβεί σκλάβες ταχαφίνες, κ’ ούνε θάμα η κάθε μιιά. “Πώς λοιπόν γιά την “Αϊζάζη •μοναχά η καρδιά δέν εδίζει ; μιιά που έκείνη δέν εδίζει ; •μέσα σ’ άλλα τά κορμά ; Και τούς ειπε : —“Ο τι μπαίνει σ’ αυτής καρδιάς τά παλάτια φαίνετ’ όμορφο στα μάτια. “Όταν ο άρχοντας θά δειξη της συμπάθειας του τά χάρια, κι’ ο χειρότερος άκόμη γιά καλός θε νά φανή. Κι’ όταν πάλι καταφορίας δειξη σ’ άλλον σημάδια, κ’ ίτοι οι δοϋλοι του κ’ έκείνον, θα του κούσουν τη φωνή ! Σάν θωρή κανείς με μάτια κακοκίμενα και άργιστά, Κι’ όταν “Ιωσήφ τόν ίδιον άχημο θα τόν θωρήση. Και σάν βλέπει με τά μάτια της καρδιάς ότ’ άγαπά, και τόν Βεελζεβούλ άκόμα άγγελο θα ζωγραφίση.

“Απόδος. Μιχ. “Αργυροπούλου

ΤΟ ΚΡΑΣΙ

ΠΙΝΗ... ΕΜΠΝΕΥΣΘΩΝ !

“Ο Ιησούτης Λουδοβίκος· Μαιμποργ, συγγραφέις πολλών περιουσιόδωτων ιστορικών έργων, αντίλοφες όλες τις εμπνεύσεις του από το κρασί. Δέν έπιανε ποτέ του την πένα γιά νά γράψη άν προηγουμένως δέν ειχε ενμπνευσθή πίνοντας μιιά μπουκάλια κρασί !

“Όταν επρόκειτο νά περιγράψη καμμιά μάχη, έπιανε προηγουμένως...δυό ποτιλλίες κρασί, γιατί φοβόταν, κεθώς έλεγε, μήπως λιποθυγή μπρός στην είκόνα τών πληγωμένων και τών νεκρών της μάχης !..

